

Aristote vient de définir la cité comme la seule association de communautés permettant de procurer l'autosuffisance (αὐτάρχεια) à un groupe humain. La fin pour laquelle cette cité existe est naturelle, et vise la bonne vie (εὖ ζῆν).

Ἐκ τούτων¹ οὖν φανερόν² ὅτι τῶν φύσει ἡ πόλις ἐστὶ³, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος φύσει πολιτικὸν ζῶον², καὶ ὁ ἄπολις διὰ φύσιν καὶ οὐ διὰ τύχην ἦτοι φαῦλός ἐστιν, ἢ κρείττων ἢ ἄνθρωπος [...] Διότι δὲ πολιτικὸν ὁ ἄνθρωπος ζῶον πάσης μελίττης καὶ παντὸς ἀγελαίου
 5 ζώου μᾶλλον², δῆλον². Οὐθὲν⁴ γάρ, ὥς φαμέν⁵, μάτην ἡ φύσις ποιεῖ· λόγον δὲ μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων· ἡ μὲν οὖν φωνὴ τοῦ λυπηροῦ καὶ ἡδέος ἐστὶ σημεῖον, διὸ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει ζώοις (μέχρι γὰρ τούτου ἡ φύσις αὐτῶν ἐλήλυθε, τοῦ ἔχειν⁶ αἴσθησιν λυπηροῦ καὶ ἡδέος καὶ ταῦτα σημαίνειν ἀλλήλοις), ὁ δὲ
 10 λόγος ἐπὶ τῷ δηλοῦν ἐστὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ βλαβερόν, ὥστε καὶ⁷ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον· τοῦτο γὰρ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα τοῖς ἀνθρώποις ἴδιον², τὸ μόνον ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ τῶν ἄλλων αἴσθησιν ἔχειν· ἡ δὲ τούτων κοινωνία ποιεῖ οἰκίαν καὶ πόλιν.

1 De ce qui précède. Aristote déduit son nouvel argument du paragraphe précédent.

2 [ἐστὶ]

3 La cité fait partie des choses qui existent par nature.

4 Variante chez Aristote de οὐδέν.

5 A ce que nous disons = selon nous.

6 τοῦ ἔχειν : infinitif substantivé, annoncé par τούτου. et de même à la ligne suivante [τοῦ] σημαίνειν et τῷ δηλοῦν, et l.10-11 : τὸ μόνον... αἴσθησιν ἔχειν : le fait d'être seul à posséder la perception de...

7 Et donc par suite